

панія «АСКА» (страхування лізингових угод), Львівська торгово-промислова палата, лізингова компанія «Оптимус», заснована на польському капіталі та деякі інші.

Сьогодні розвиток лізингових взаємовідносин, на думку більшості фахівців, в Україні недостатньо запроваджується ще й через відсутність чіткої узгодженості в діях різних служб і відомств у плані регулювання цього процесу: різні законодавчі акти передбачають різні аспекти лізингу, податкова служба має при цьому свої інтереси, митна – свої і т.д. Без досягнення такої узгодженості перспективи широкого розвитку лізингу в Україні досить сумнівні [3, С. 43].

Україна потребує оновлення основних засобів в усіх галузях економіки, отже розвиток лізингових послуг є особливо актуальним для нашої країни. Лізинг є дуже важливою формою підприємницької діяльності, оскільки для виробників розширяється можливість збуту власної продукції, суб'єкти господарювання матимуть можливість розвивати свою виробничу базу. Лізинг одночасно активізує інвестиції приватного капіталу у сферу виробництва, підвищує конкурентоспроможність малого і середнього вітчизняного бізнесу і поліпшує фінансове становище безпосередніх товаровиробників. Застосування лізингу в Україні сприятиме структурній перебудові економіки та технічному прогресу.

Список використаної літератури

1. Про фінансовий лізинг [Текст]: Закон України від 16.12.1997 // Відомості Верховної Ради України. – 1998. – №16. – Ст. 68.
2. Ніколенко Ю. В., Діденко М. М., Шегда А. В. Основи економічної теорії [Текст]: Підручник / Ю. В.Ніколенко, М. М.Діденко, А. В.Шегда. – К: Либідь, 2014. – 370 с.
3. Калитка Г. Б. Лізинг: реалії, проблеми, перспективи [Текст]/ Г. Б. Калитка // Фінанси України. – №2. – 2014. – 200 с.

О. В. Баташова-Галінська

студ. III скороченого курсу

спеціальність «Фінанси і банківська справа та страхування»

Науковий керівник: ст. викл. Г. С. Прокоф'єва

СТІЙКИЙ ЕКОНОМІЧНИЙ РОЗВИТОК ТА ЙОГО СКЛАДОВІ

Для вирішення глобальних проблем сучасності, перешкодження погіршенню стану навколишнього середовища, забезпечення не тільки сьогоденного суспільства, але і майбутнього

ресурсами для задоволення потреб, необхідно розробити нову політику – політику стійкого економічного розвитку.

Теоретичні основи стійкого економічного розвитку сформувався в ході роботи Міжнародної у справах навколишнього середовища та розвитку, що була створена Генеральною Асамблеєю ООН, яку у 1983 р. очолив Гро Харлем Брунтланд, колишній прем'єр-міністр Норвегії. Протягом 1983-1987 рр. комісія виконала такі завдання: запропонувала нові довгострокові стратегії у сфері навколишнього середовища, які б дозволили забезпечити сталий розвиток у довгостроковому періоді; рекомендувати шляхи співпраці розвинутих країн та країн, що розвиваються, в галузі охорони навколишнього середовища; розглянути засоби, за допомогою яких світове співтовариство змогло б ефективно розв'язувати проблеми навколишнього середовища; допомогти виявити спільні підходи до розуміння проблем навколишнього середовища та того, що необхідно зробити для успішного вирішення проблем захисту та підвищення якості стану навколишнього середовища, сформулювати довгострокову програму дій для наступних десятиліть та цілі, які повинно поставити перед собою світове співтовариство [1].

На даний момент не існує остаточного тлумачення терміну «стійкий розвиток» [5].

П.Самуельсон дає визначення «стійкого розвитку» як рівноважного розвитку. Рівновага – стан економіки країни, що зберігає здатність до саморегулювання [6]. Стійкий або сталий розвиток – це те, що задовольняє потреби сьогодення, але не ставить під загрозу спроможність майбутніх поколінь задовольняти свої власні потреби.

Складовими стійкого розвитку є такі: поняття потреб для існування найбільш вразливих верств населення, що повинні бути предметом першочергового пріоритету; поняття обмежень, зумовлених станом технології й організації суспільства, поєднаних зі спроможністю навколишнього середовища задовольняти теперішні та майбутні потреби [1].

Існують два види стійкості: слабка та сильна. Слабка – зменшення в часі природного та виробничого капіталу; сильна – природний капітал не зменшується, а частина прибутку від продажу невідновних ресурсів повинна спрямуватися на збільшення цінності відновлюваного природного капіталу. Стійкий економічний розвиток має три виміри: економічний, соціальний та екологічний [7].

Співпраця країн у рамках світової економіки має значний вплив на успішне впровадження принципів стійкого розвитку в усьому світі [3]. На досягнення стійкого розвитку в межах міжнародної економіки впливають такі дії: лібералізація торгівлі; надання фінансових ресурсів країнам, що розвиваються; заохочення макроекономічної політики в напрямку охорони навколишнього середовища та розвитку; створення взаємних умов та покращення галузі торгівлі та навколишнього середовища; вирішення міжнародної проблеми заборгованості.

Важливим є створення потенціалу в країнах, що розвиваються, стимулювання всебічного розвитку науки в цих країнах шляхом залучення державних та приватних інвестицій. Досить важливим є проведення активної інформаційно-пропагандистської роботи з метою забезпечення більш глибокого розуміння і підтримки громадськістю стійкого розвитку [4].

Головною проблемою на шляху впровадження стійкого розвитку в світі є високий рівень залежності країн, що розвиваються, від розвинутих країн. Суттєвим недоліком є той факт, що без допомоги розвинутих країн країни, що розвиваються, майже не мають шансів успішно та вчасно здійснити перехід.

Для умов України стійкий розвиток може бути визначений як процес гармонізації продуктивних сил, забезпечення гарантованого задоволення мінімально необхідних потреб усіх членів суспільства за умови збереження й поетапного відтворення цілісності навколишнього середовища, забезпечення рівноваги між потенціалом природи і вимогами людей усіх поколінь [2].

Отже, стійкий розвиток передбачає досягнення рівня, при якому стан використання ресурсів буде цілком задовольняти потреби сучасного суспільства і майбутніх поколінь.

Список використаної літератури

1. Евтеєва С. А. и Перелета Р. А. Наше общее будущее: Доклад Международной комиссии по окружающей среде и развитию (МКОСР) [Текст]/ Пер. с англ. / С. А. Евтеєва и Р. А. Перелета. – М.: Прогресс, 1989 – 371 с.
2. Лункіна Т. І. Сталий економічний розвиток України: сутність, значення [Текст]/ Т. І. Лункіна // Вісник аграрної науки Причорномор'я. – 2013. – Вип. 2. – С.35-41.
3. Програма дій «Порядок денний на 21 століття» [Текст]/ Переклад з англ.: ВГО «Україна. Порядок денний на 21 століття». – К.: Інтелсфера, 2000. – 360 с.

4. Програма дій з подальшого впровадження Порядку денного на 21 століття [Текст]/ Переклад з англійської: ВГО «Україна. Порядок денний на 21 століття». – К.: Інтелсфера, 2000. – 58 с.
5. Самуельсон П.А. Экономика [Текст]: Учеб. пособие для студентов, обучающихся по экон. направлениям и специальностям / Пол А. Самуельсон, Вильям Д. Нордхаус; Пер. с англ. под ред. Тарасевича Л. С., Леусского А. И. – М. : Бином: Изд. торговый дом «КноРус», 1997. – 799 с.
6. Шевчук В. Я. Проблеми сталого розвитку України [Текст]/В. Я. Шевчук. – К.:«БМТ», 2001. – 423 с.
7. Філіпенко А.С. Глобальні форми економічного розвитку: історія і сучасність [Текст]/ А.С.Філіпенко. – К.:Знання, 2007. – 670 с.

І. Р. Белякова

студ. I курсу магістратури

спеціальність « Фінанси, банківська справа та страхування»

Науковий керівник к.е.н., доц. В. В. Бутенко

СТАНОВЛЕННЯ СИСТЕМИ МІСЦЕВИХ ПОДАТКІВ В УКРАЇНІ

Інститут місцевих податків і зборів є ключовим у сфері формування доходів місцевих органів влади в більшості розвинених країн, Україна не виняток. Система місцевого оподаткування повинна забезпечувати фінансову незалежність органів місцевого самоврядування.

Питанням розвитку місцевого оподаткування присвятили свої дослідження М. Бадида, К. Павлюк, О. Кириленко, В. Кравченко, О. Шевченко, Ю. В. Пасічника, Н. В. Сошки, С. І. Юрія та ін.

Метою роботи є дослідження історії становлення і розвитку системи місцевого оподаткування в Україні, аналіз її сучасного стану.

Система місцевого оподаткування можна розуміти як сукупність податків і зборів, що справляються у встановленому законами України порядку і частково або повністю формують місцеві бюджети. В умовах незалежної України початок формування інституту місцевого оподаткування був покладений разом із прийняттям 20 травня 1993 р. Декрету Кабінету Міністрів України «Про місцеві податки і збори» [1], яким були визначені п'ятнадцять видів місцевих податків і зборів: збір за паркування автомобілів;; збір за видачу ордера на квартиру; збір за виграш на бігах; збір з власників собак; збір за участь у бігах на іподромі; ринковий збір; збір з осіб, які беруть участь у грі на тоталізаторі на іподромі; пода-